

BİR YANI KÜLDÜR MEKTUBUMUN

Bir şehir söyleyin bana, ölümlere böylesine alışkın olan. Yaşına yetmedik çocukların göğsündeki şarapnel parçalarının sıradan sayıldığı. Nefeslerin hüznün koktuğu, acı çığlıkların zaman ve mekân ötesine yayıldığı. İnsanın ve insanlığın ayaklar altına alındığı, günden, güneşten ve ayın ışığından mahrum kalındığı. Çocukların düşlerinin çalındığı bir şehir söyleyin bana. Hangi şehir, her geçen gün en kötüsünü yaşar ve hep en kötü güne uyandırılır? Hangi şehrin şahdamarı her gün bir adım daha keskin bir bıçağın ucuna dayandırılır?

İçim acıyor ey şehir, yüreğimin her köşesinde bir yerler göçüyor seninle beraber. Sinende insana ve insanlığa kıyılırken, o mazlum coğrafyada çocukların kanına doyulurken, aldığım nefesten utanıyorum. Ve ben cihana medeniyet dersi vermeye çalışırken bu kıyım karşısında suskun kalan, ya da göstermelik kınama mesajları ve notalar göndermekle yetinen ülkeler tanıyorum. Çocuklar neden çocuk değildir sende? Neden gülümsemeyi bilmezler, neden gökyüzüne uçurtmaları salmazlar? Neden mevsimler hep zemheridir sende, neden o hüznükâr yürekler yenibaharlarda kalmazlar? Ey gözlerimin yaşı ve kalbimin sızısı olan şehir. Ömer kabrini çatlatmak üzeredir senin için. Eyyubi'nin çatılmıştır kaşları. Ve senin için kanat çırpıp için bir icazet beklemektedir ebabil kuşları. Bir sapan taşına yılanmış sitemlerini emanet etmektedir çocuklar sende. Elleri taş tutmaktadır çocukların, yüreklerindeki manciniklerin hükmüne inanmaktadırlar. Çocukların gözünde ateşten daha sıcaktır dünya, karadan daha karadır. Dert onlarda derttir, yara onlarda yaradır.

İçim acıyor ey şehir. Merkava tanklarının senin gözlerinin akına düşen karayı sildiğinde. Bir top mermisinin umudun ve baharın göğsünü deldiğinde. Her gece düşlerime ağlayan ve titreyen bir çocuk geldiğinde. O çocuk her gelişinde "neden ölmek zorundayım" diye soruyor bana, "Ben neden salıncaklarda sallanmıyorum?" "Neden sarı saçlı bebeğim yok, neden saçlarım taranmıyor özenle?" diyor. "Ben büyümeyecek miyim?" diye haykırıp başını yere eğerek sislerin arasında kaybolup gidiyor. Uyumaktan neden korkar çocuklar ey şehir? Gökyüzünden çekinir olmuşlar artık. Neden pencere pervazlarında menekşeleri yok bu çocukların, perdeleri neden yırtık? Keşke insandan değil çocuklar, yataklarının altında varsaydıkları hayali bir canavardan korksalar. Geceleyin duydukları damla suyun sesini bir ayak sesi saysalardı. En büyük korkuları bu olsaydı keşke. İçim acıyor ey şehir. Yüreğimin yırtılırken ortaya çıkardığı sestir senin adın. Bir avuç karanlık, biraz pus, biraz barut kokusu, biraz da ıstır senin adın. Kendi yurdunda mahpusluğu yaşamak mıydı kaderin? Sende görülmüştür kanın gözyaşı ile sulandırıldığı, gazez yüklü guruh tarafından suyun bulandırıldığı. Ben sana bu satırları yazarken ey şehir, gül yüzlü yetimlerine yeni şafaklar istiyordum Rabbimden. Varsın kapatsın koca cihan perdelerini sana. Seni mazlumların duası kurtaracaktır ve mutlaka göreceksin o beklenen sabahı. Bilmez misin, en şehir sahibini bulacaktır, yetimlerin o ahi. Seni görmemek için sana çekilen kara perdeler, kör nefislerin ve gazez ehli kişilerin kefeni olacaktır bir gün. Sen onurlu yiğitlerinle gün göreceksin, tevhit uğruna ölüme koşarak giden iman erleriyle bahara ereceksin. Dudaklarım senin için kırırdadıkça ve yüreğim senin için çarptıkça, iki cihan serverinin öncü kuvvetlerinin nal seslerini duyuyorum. Esenlik diyarına, sana doğru koşuyorlar ey kadim coğrafya. Mahzun diyarım benim, mazlum sevgilim. Beni bana karşı öylesine mahcup kılıyor ki arşa dayanan ahın. Biliyorum mahşer günü benden de hesap soracak, hiç gelmeyen sabahın. Her şeylere derman bulundu, bir tek kimsesizliğine ve çaresizliğine reçete yazamadık senin.

İçim acıyor ey şehir. Sende bir çocuk ağladığında bin eşkıyanın kahkahası ilhak ediyor ruhumu. Kanlı postallar sinene değerken bir şeyler kopuyor bedenimden, bir yaş daha büyüyorum, ak düşüyor

saçlarıma ve uçuk bağıyor dudaklarımı. Silahım yoktur, kalbimden, dilimden ve duamdan başka. Asırlardır döktüğün gözyaşı yeter artık. Tutunmak gerekiyor, tutunmak gerekiyor.

Yusuf'taki ve Süleyman'daki aşka. Ey benim mukaddes kiblegâhım, çoban çeşmelerinden kan renginde akıyor suların. Çiğ tanelerin kandan, yağmurun kandan. Sende çocuklar kederle muştulanır, rahme düştüğü andan. Yine de yitirmedin peygamberlerin kokusunu. İbrahim'in, Yakub'un, Davut'un, Meryem'in, Zekeriya'nın, Yahya'nın gür sesleriyle, İshak'ın, İmran'ın, Süleyman'ın, İsa'nın nefesleriyle mübarek kıldın yerin göklere en yakın avlusunu. İçim acıyor ey şehir. Bir kola kaç kelepçe vurulur en fazla, bir bileğe neden bu kadar pranga bağlanır? Sana pervane olanlar, sana ram olanlar neden yüreklerinden dağlanır? Melekler senin ağlar, senin için mateme bürünürler. Ve sendeki cümle çocuk neden kanlı gözyaşlarıyla gözlerimi her kapatışında bana görünürler. Ben onları gördükçe utanıyordum kendimden. Bedenleri lime lime edilmiş o mazlum çocukların son bakışlarını, gözlerindeki sitemi gördükçe yaşadığımdan utanıyordum, çıkmayan sesimden, aldığım nefesimden utanıyordum. Mescid-i Aksa'yı kendimize küstürdüğüm için, namusuma, izzetime dokunmaya cüret eden elleri kıramadığım için, arsızca bir akının önünde duramadığım ben de senin kadar yanıyordum ey şehir. Irkımız, dilimiz, rengimiz ne olursa olsun senin için kenetlenme ve bir olma vakti gelmiştir ey şehir. Sen bizim ortak mülkümüz, ortak mirasımızsın, sen bize emanetsin. Sen bize yadigârsın. Benden selam olsun güvercinlerine ey şehir, eabil misali taş toplasınlar avuçlarına, Han Yunus'un sokaklarından. Söylesene onlara, ne zaman öpecekler seni şakaklarından. Benden selam söyle kara gözlü yetim çocuklara. Biliyorum cennete çocuk olarak gidecektir onlar ve cennette yaşayacaklar çocukluklarını. Masalları olmayan çocuklara, bir gecede üç beş yaş birden büyüyen çocuklara, acı bir senaryonun gerçek oyuncularına benden selam söyle ey şehir. Benden selam söyle ey şehir, bir karış toprağa sığdırılamayıp bir avuç toprağa gömülen günahsız çocuklara, sabahsız çocuklara. Kanayan alnına mendil uzatacakları günler aşkına tutunsunlar yaşamın dikenli dallarına. Biliyorum kalbura çevrilen göğüsleriyle koşuyorlar Resul'ün açılan kollarına. Benden selam söyle ey şehir, bir Musab varlığından bin bir Musab varlığına yürüyenlere. Şahadet parmağıyla üşüyen bir şehrin üzerini şahadetiyle bürüyenlere. Bir müjdeden vücut bulup yükselen zaferin kıyamını görenlere, sana ve senin aşkına erenlere. İçim acıyor can yakınım, miraç yüzlüm, Kudüs'üm. Bil ki ben de senin kadar insana ve insanlığa küsüm. Bilemediler varlığa kattığın anlamı, insanı ve zamanı senin yoğurduğunu. Resul-ü Ekrem'in ayağına basamak, göklere kapı olduğunu. Gözlerinden düşürdüğün hangi çölün tanesidir, hangi okyanusun damlasıdır? Bir kara var ortada şehir, bu kara kimin karasıdır? İnsan dediğin nefsinin üç günlük dünyada üç günlük hevesin maskarasıdır. Seni kalbiyle değil, nefsiyle görenler perişan olsun. Acılarından çoğalacak, küllerinden tutuşacaksın. Ruhumda, içimde sızlayan bütün çocuklar Selahaddin Eyyubi'ye dönüşecek sen onlara vuslat beldesi ve bayram yeri oldukça. Donuk anne bakışlarından, yetim bir çocuğun suskunluğundan öpüyorum seni.

İçim acıyor ey şehir, ne olur küsme bana. Bir kıtadan bir kıtaya koşamayışıma, dağlar, denizleri ve dikenli telleri aşamayışıma kızma. Rabbim bilir beni, huzurunda el açtığım her demde dedim ki: "İlahi yarabbi, ömrümden ömür al da ölmesin kara gözlü öksüzler, hüznle emzirilen yetimler. Ömrümden ömür al Rabbim, ölecekse ben öleyim, beni öldür." Ey şehir, yüreğimi yaka yaka yazdım ya mektubumu, o yüzden bir yanı yanıktır, bir yanı küldür. Peygamber kokulu şehrim, gönül lüğatinde sen cihanın yanağına kondurulmuş gamzesin. Bu gamzede kokusunu duyduğum hangi güldür? Ey şehir, yüreğimi yaka yaka yazdım ya mektubumu, o yüzden bir yanı yanıktır, bir yanı küldür.